

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/42/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619200826
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6619200826.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu N. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v R., S. č. XXX/XX, zastúpeného Mgr. Ivanom Bugrim, advokátom so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP č. 23, proti žalovaným: 1/ I. N., rod. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v W., C. č. XXX/XX, 2/ S. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v W., M. II č. XXX/XX, a 3/ T. N., rod. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v W., C. č. XXX/XX, všetci zastúpení právnym zástupcom IURIDICA LEGAL s.r.o., IČO: 47256532, so sídlom v Martine, Jilemnického č. 30, v mene ktorého pred súdom koná Mgr. Juraj Gallo, advokát a konateľ, o vypratanie nehnuteľností a súčasne v spojenom spore žalobcov: 1/ I. N., rod. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v W., C. č. XXX/XX, 2/ S. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v W., M. II č. XXX/XX, a 3/ T. N., rod. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v W., C. č. XXX/XX, všetci zastúpení právnym zástupcom IURIDICA LEGAL s.r.o., IČO: 47256532, so sídlom v Martine, Jilemnického č. 30, v mene ktorého pred súdom koná Mgr. Juraj Gallo, advokát a konateľ, proti žalovanému N. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v R., S. č. XXX/XX, zastúpenému Mgr. Ivanom Bugrim, advokátom so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP č. 23, o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 4C/4/2019-276 zo dňa 19.05.2021, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu **p o t v r d z u j e**.

Žalovaní 1/ (I. N., nar. XX.XX.XXXX), 2/ (S. N., nar. XX.XX.XXXX) a 3/ (T. N., nar. XX.XX.XXXX) sú **p o v i n n í** spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi N. F., nar. XX.XX.XXXX trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalobcu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v spore žalobcu proti žalovaným 1/, 2/ a 3/ o vypratanie nehnuteľností uložil žalovaným 1/, 2/ a 3/ **p o v i n n o s ť** vypratať nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území B., obec W., okres W., evidované Okresným úradom Lučenec, katastrálny odbor, zapísané na LV číslo XXX, a to: pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, parcela číslo XXX/X, druh pozemku - zastavaná plocha a nádvorie o výmere XX m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, parcela číslo XXX/X, druh pozemku - zastavaná plocha a nádvorie o výmere XX m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, parcela číslo XXX/XX, druh pozemku - zastavaná plocha a nádvorie o výmere XXX m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, parcela číslo XXX, druh pozemku - záhrada o výmere XXX m², stavbu (rodinný

dom) so súpisným číslom XXX, postavenú na parcele číslo XXX/X, stavbu (hospodárska budova) so súpisným číslom XXX, postavenú na parcele číslo XXX/X (ďalej aj „sporné nehnuteľnosti“), a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok), žalovaným 1/, 2/ a 3/ uložil spoločne a nerozdielne povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania žalobcu (druhý výrok), ďalej v spore žalobcov 1/, 2/ a 3/ proti žalobcovi o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietol (tretí výrok) a žalobcom 1/, 2/ a 3/ uložil spoločne a nerozdielne povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania žalovaného (štvrtý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním a právneho posúdenia veci, podľa ktorého (1) vo vzťahu ku konaniu o vypratanie nehnuteľností je žalobca výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností (pozemky a stavby zapísané na LV č. XXX pre k.ú. B.), ktoré nadobudol na základe rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 9C/89/2013-327 zo dňa 08.06.2016 v znení opravného uznesenia č.k. 9C/89/2013-355 zo dňa 10.08.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13Co/556/2016-430 zo dňa 20.11.2018o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, pričom žalovaní 1/, 2/ a 3/ do jeho výlučného vlastníctva zasahujú bez právneho dôvodu; súd prvej inštancie preto uložil žalovaným povinnosť vypratať sporné nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalobcu, pričom dospel k záveru, že tým nedôjde k neoprávnenému zásahu do práva na obydlie žalovaných, ktorí sporné nehnuteľnosti v rozpore s dobrými mravmi dlhodobo užívajú bez právneho dôvodu a bez akejkoľvek náhrady, ktorej sa žalobca musel domáhať v osobitných konaniach; ďalej (2) vo vzťahu ku konaniu o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu súd prvej inštancie zistil, že žalobcovia 1/, 2/ a 3/ sporné nehnuteľnosti skutočne dlhodobo (od roku 1997) užívajú, z dokazovania však nevyplýval žiadny právny dôvod užívania, z ktorého by bolo možné vyvodiť dobromyseľnosť žalobcov, že právo bývania v sporných nehnuteľnostiach im patrí so zreteľom na všetky okolnosti; súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi nemohli byť dobromyseľní, že sporné právo im skutočne patrí, pričom argumentoval, že „na strane žalobcov neboli naplnené všetky zákonné predpoklady nadobudnutia vecného bremena vydržaním, t.j. práva doživotného užívania nehnuteľnosti a to už od jeho počiatku; prihliadnuc na skutkové okolnosti je totiž evidentné, že aj napriek tomu, že žalobkyňa 1/ užívala nehnuteľnosti od roku 1997 spolu so žalobcom 2/ neskôr aj so žalobkyňou 3/, nebol dôvod vyhovieť podanej žalobe; žalobkyňa 1/ síce v sporných nehnuteľnostiach bývala od roku 1997, a to so svojou matkou, od ktorej odvodzovala a odvodzuje svoje právo, ale toto jej právo sporné nehnuteľnosti užívať bolo len odvodeným právom z titulu rodinnoprávnych vzťahov, keďže nehnuteľnosť so svojou matkou (dcérou rodičov žalovaného ako výlučných vlastníkov sporných nehnuteľností) užívala ako jej dcéra; vzhľadom k uvedenému žalobkyňa 1/ nemohla v tom čase vydržať právo, ako ani jej manžel žalobca 2/, keďže mali právo užívať sporné nehnuteľnosti, aj to len v tom čase a iba na základe súhlasu pôvodných vlastníkov (rodičov žalovaného) udeleného výlučne matke žalobkyne 1/ Y. Y., o čom mala žalobkyňa 1/ nesporne od počiatku vedomosť (...); súhlas s užívaním nehnuteľností bol tak daný výlučne len matke žalobkyne 1/ Y. Y. a nie žalobkyňi 1/ samotnej; po tom, ako sa Y. Y. zo sporných nehnuteľností odsťahovala, zostala v nich svojvoľne bez akéhokoľvek právneho dôvodu bývať žalobkyňa 1/ so svojou rodinou, t.j. žalobcom 2/ a žalobkyňou 3/; žalobkyňa 1/, ako ani ostatní žalobcovia nikdy nemali súhlas, či už žalovaného samotného, ako ani jeho rodičov na užívanie sporných nehnuteľností; uvedenému svedčí konanie na Okresnom súde Lučenec sp. zn. 5C/96/2010 o vypratanie nehnuteľnosti, v ktorom sa rodičia žalovaného (v tom čase výluční vlastníci sporných nehnuteľností v režime BSM) domáhali voči žalobkyňi 1/ a žalobcovi 2/ ich vypratania; svoj návrh odôvodnili tým, že od 05.08.1994 žili vo Zvolene; sporné nehnuteľnosti nepotrebovali, na základe čoho súhlasili, že v nich bude bývať ich dcéra Y. Y. s rodinou, ktorá sa ale po rozvoze z nich odsťahovala; v rodinnom dome zostala bývať ich vnučka žalobkyňa 1/ so žalobcom 2/, súd poukazuje na uvedené v žalobe o vypratanie nehnuteľnosti zo dňa 31.05.2010, bez toho, aby s tým rodičia žalovaného súhlasili; v žalobe rodičia žalovaného v pozícii žalobcov zdôraznili, že žalobkyňa 1/ a žalobca 2/ bývali v ich nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, čím zasiahli do ich vlastníckeho práva, zamedzujú im vstup do nehnuteľnosti, ktorú znehodnotili a bez ich súhlasu rekonštruovali“; súd prvej inštancie osobitne poukázal na skutočnosť, že ako na oneskorený neprihliadol na návrh žalobcov na vykonanie dokazovania výsluchom šiestich svedkov; na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu žalobcov o určenie vecného bremena nadobudnutého vydržaním ako nedôvodnú zamietol.

1.3 Súd prvej inštancie ťažiskovo rozhodol (1) vo vzťahu k žalobe žalobcu o vypratanie nehnuteľností s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1, § 123, § 126 ods. 1 a 2, § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka

a (2) vo vzťahu k žalobe žalobcov 1/, 2/ a 3/ o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu s poukazom na ustanovenia § 129 ods. 1 a 2, § 130 ods. 1, 2 a 3, § 134 ods. 1, 2 a 3, § 151n ods. 1, 2 a 3, § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka; o trovách konania v každom zo spojených konaní rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. a plne úspešnému žalobcovi (v konaní o vypratanie nehnuteľností), resp. žalovanému (v konaní o určenie práva vecného bremena) priznal proti žalovaným 1/, 2/ a 3/ (v konaní o vypratanie nehnuteľností), resp. žalobcom 1/, 2/ a 3/ (v konaní o určenie práva vecného bremena) nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali žalovaní (v konaní o vypratanie nehnuteľností), resp. žalobcovia (v konaní o určenie práva vecného bremena) prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 24.06.2021 (č.l. 297-299 spisu); rozsudok súdu prvej inštancie napadli v celom rozsahu; vyjadrili názor, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.) a súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.); odvolatelia uviedli, že sa nestotožňujú so skutkovými a právnymi závermi súdu uvádzanými v odôvodnení napadnutého rozsudku a napadnutý rozsudok považujú za nesprávny; s poukazom na ustanovenia článkov 19 ods. 2 a 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka argumentovali, že „najvyšší súd priznáva vyššie citovanému ustanoveniu síce zásadný aplikačný a interpretačný význam pre výkon subjektívnych občianskych práv, ale nepovažuje ho za ustanovenie, ktoré má vlastnú priamu normotvornú platnosť; z toho vyvodzuje záver, že „v prípadoch, keď súd vyslovuje povinnosť vypratať byt (obytný dom) osobám, ktorým právny dôvod k jeho užívaniu vôbec nevznikol, je priznanie náhrady za takto vypratávaný byt absolútne vylúčené, a to aj s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka; na základe ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemožno súdnym rozhodnutím konštituovať dovtedy nejestvujúce právo pre faktického, ale neoprávneného užívateľa bytu (obytného domu), a tým zároveň určovať určitú povinnosť vlastníkovi bytu (obytného domu), tomuto konštituovanému právu zodpovedajúcu“ (rozsudok sp. zn. 1Cdo/48/1997 zo dňa 20.11.1997); odhliadnuc od toho, že skutkové okolnosti veci, v súvislosti s ktorou bol tento názor najvyšším súdom vyslovený, sa podstatne odlišujú od posudzovanej veci, svojou rigidnosťou nemôže byť tento názor v súlade s Ústavou a Dohovorom s ohľadom na tie zásady, ktoré musia byť splnené v prípade zásahu do práva na ochranu súkromného a rodinného života a obydlia, tak ako boli uvedené vyššie; podľa názoru ústavného súdu aj § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí byť vykladaný a uplatňovaný v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy), resp. nemôže byť vykladaný a uplatňovaný tak, aby mal prípadne za následok porušenie záväzkov Slovenskej republiky vyplývajúcich z dohovoru alebo inej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách; prostredníctvom tohto zákonného ustanovenia sa pri prerokovaní a rozhodovaní občianskoprávnej veci, ktorá sa dotýka základných práv a slobôd, umožňuje dosiahnuť s ohľadom na jej konkrétne okolnosti rovnaký cieľ a účel, aký sleduje ústava alebo dohovor, t.j. spravodlivú rovnováhu medzi ochranou legitímneho cieľa vo verejnom záujme a zaručenými základnými právami a slobodami jednotlivca (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 13/2000 zo dňa 10.07.2001); ústava obsahuje v čl. 20 ods. 3 o. i. zákaz zneužiť vlastníctvo na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom; pod ochranou zákona je aj rodina, pritom ústava výslovne zaručuje osobitnú ochranu detí a mladistvých (čl. 41 ods. 1 ústavy); v uvedenej nehnuteľnosti okrem žalovaných má trvalé bydlisko aj maloletý I. N., nar. XX.XX.XXXX, ktorého práva garantovaného ústavou boli rozhodnutím súdu prvého stupňa dotknuté; ústava tvorí jeden celok, preto nemožno jednotlivé ustanovenia vykladať samostatne, bez vnútornej spojitosti a bez vzájomnej závislosti (PL. ÚS 4/00); z čl. 19 ods. 2, resp. čl. 21 ods. 3 ústavy vyplýva povinnosť všeobecných súdov v každom prípade, v ktorom hrozí zásah do základných práv, ktoré tieto články zaručujú, skúmať s ohľadom na jeho konkrétne okolnosti, či tento zásah je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti a primeraný sledovanému cieľu; v tomto zmysle bolo podľa názoru žalovaných potrebné aj v danej veci skúmať, či nie je vypratanie predmetných nehnuteľností skôr, ako si zabezpečia bytovú náhradu, obzvlášť s poukazom na osobitnú ochranu detí a mladistvých, v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka; Občiansky zákonník v zásade ponecháva súdu možnosť, aby jednak s prihliadnutím na dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 712 Občianskeho zákonníka), resp. s prihliadnutím na príkaz, aby výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskych vzťahov nebol v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), rozhodol o povinnosti vypratať byt tak, že ju bude viazať na zabezpečenie príslušnej bytovej náhrady; z toho vyplýva, že súd

v týchto sporoch vždy musí skúmať aj existenciu „dôvodov hodných osobitného zreteľa“, resp. „súlad s dobrými mravmi“ či jednoducho „spravodlivosť uvažovaného opatrenia“; žalovaní majú za to, že ústavou vytvorená ochrana práva na súkromie sa vnútorne diferencuje, pričom do sféry ochrany súkromia patrí aj ochrana obydla; zásah do obydla znemožňujúci ho užívať je spôsobilý zároveň zasiahnuť aj do súkromného a rodinného života jednotlivca; žalovaní nepretržite, nerušene a v dobrej viere užívajú nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu na základe súhlasu ich predchádzajúcich vlastníkov už do roku 1997; zároveň žalovaná 1/ nadobudla dedením spoluvlastnícky podiel k predmetným nehnuteľnostiam o veľkosti X/XX a do opravy nehnuteľností investovali žalovaní nemalé finančné prostriedky; žalovaní sú teda toho názoru, že za uvedených skutkových okolností je možné považovať predmetné nehnuteľnosti za „obydlie“ žalovaných; žalovaní nepopierajú ústavou garantovaný nárok na ochranu vlastníckeho práva, zároveň však podotýkajú, že ústava taktiež zakazuje zneužitie vlastníctva na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom; žalovaní sú toho názoru, že súd mal pred bezprostredným rozhodnutím o vypratání predmetných nehnuteľností skúmať, či žalovaní budú mať zabezpečenú bytovú náhradu, a teda neskončia bývať „na ulici“; súd sa však touto otázkou vôbec nezaoberal, čo žalovaní považujú za konanie v rozpore s dobrými mravmi“; odvolatelia ďalej argumentovali, že „písomným podaním doručeným súdu dňa 18.05.2021 navrhli vykonať výsluch viacerých osôb, ktoré by potvrdili skutočnosť, že užívajú predmetné nehnuteľnosti nerušene, v dobrej viere od roku 1997 na základe súhlasu ich predchádzajúceho majiteľa, čím nadobudli právnym titulom vydržania právo zodpovedajúce vecnému bremenu, obsahom ktorého je právo doživotného užívania nehnuteľností, pričom súd nepripustil vykonanie navrhnutých dôkazov; takýto postup súdu je nesprávny a teda je odvolacím dôvodom v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku; súd teda nevykonal dôkazy, ktoré navrhli žalobcovia preukazujúce nadobudnutie práva právnym titulom vydržania zodpovedajúce vecnému bremenu, obsahom ktorého je právo doživotného užívania nehnuteľností žalobcami, čím súd nevykonal dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností“; na základe uvedeného navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Žalobca (v konaní o vypratání nehnuteľností), resp. žalovaný (v konaní o určenie práva vecného bremena) vo vyjadrení zo dňa 06.07.2021 (č.l. 312-316 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje v celom rozsahu za vecne správny a odvolanie za nedôvodné a účelové; vo vzťahu k odvolacej námietke, podľa ktorej súd prvej inštancie neskúmal zabezpečenie bytovej náhrady a súlad výkonu práva žalobcu s dobrými mravmi podrobne argumentoval, že „z hľadiska elementárnej spravodlivosti a morálky sú žalovaní poslední, ktorí sa môžu oprávnenne dovoliť „dobrých mravov“, keďže je zjavné, že to práve oni dlhoročne protiprávne doslova okupujú cudzie nehnuteľnosti, absolútne ignorujú práva vlastníkov týchto nehnuteľností (mňa a predtým mojich rodičov), konajú svojvoľne, ignorujú nielen zákon ale aj vydané súdne rozhodnutia a ich cieľom je len čo najviac oddialiť rozhodnutie o vypratání nehnuteľností, ktoré užívajú bez akéhokoľvek právneho titulu a bez platenia akejkoľvek náhrady; je úplne zarážajúce, že práve na opisovaní dlhoročnosti svojho absolútne svojvoľného, protiprávneho a nemorálneho okupovania cudzích nehnuteľností žalovaní zakladajú svoju argumentáciu o svojej údajnej dobromyseľnosti a o tom, že im má byť práve cez prizmu dobrých mravov poskytnutá právna ochrana tak, aby tieto nehnuteľnosti mohli naďalej užívať; žalovaní celú svoju argumentáciu o údajnej dobromyseľnosti a držby užívania nehnuteľností opierajú len o to, že ich protiprávne užívanie pre nich cudzích nehnuteľností trvá už dlhoročne, a že si tieto nehnuteľnosti proti vôli ich vlastníkov a dokonca aj napriek opakovaným súdnym zákazom svojvoľne stavebne upravovali a teda „do nich investovali“; inak povedané, žalovaní paradoxne práve okolnosti zvyrazňujúce protiprávnosť ich konania (dlhodobosť udržiavania protiprávneho stavu a absolútnu svojvoľnosť pri zasahovaní do nehnuteľností) prezentujú ako dôvody, pre ktoré by mal súd zamietnuť žalobu o vypratání nehnuteľností; právny poriadok poskytuje obydlia ochranu, avšak je tomu tak len v prípade, ak ide o obydlie, ktoré je „právne čisté“; ochrany obydla by sa žalovaní mohli domáhať len v prípade, ak by mali platný právny titul, ktorý by ich oprávňoval užívať predmetné nehnuteľnosti a zároveň by museli mať súhlas vlastníka nehnuteľností; užívateľ nehnuteľnosti musí mať zákonom aprobovaný právny titul na to, aby mohol nehnuteľnosť užívať ako svoje obydlie; bez toho by bola ochrana „obydla“ poskytovaná de facto komukoľvek, teda zrejme aj tomu, kto svojvoľne obsadí a užíva cudzie nehnuteľnosti, tieto následne označí za svoje „obydlie“ a potom sa ignorantsky dovoľáva ochrany svojich domnelých práv len preto, že takto svojvoľne obsadené a užívané nehnuteľnosti označil za svoje „obydlie“; žalovaní nikdy nemali žiadny platný právny titul na užívanie týchto nehnuteľností a ani súhlas vlastníkov nehnuteľností (či už mojich právnych predchodcov, t.j. mojich rodičov, a následne ani mňa) s užívaním nehnuteľností; v tejto súvislosti nemožno pritom opomenúť ani tú skutočnosť, že skutkové tvrdenia žalovaných ohľadne nimi

tvrdenej „dobromyseľnosti“ držby a užívania nehnuteľností zostali len a len v rovine zjavne účelových, absolútne ničím nepreukázaných tvrdení, a to úplne rovnako, ako nimi boli v každom predchádzajúcom súdnom konaní týkajúcom sa týchto nehnuteľností; uloženie povinnosti žalovaným vypratať predmetné nehnuteľnosti je v danom prípade prejavom základnej spravodlivosti a dôkazom toho, že aj keď si to niekedy vyžaduje dlhý čas (v tomto prípade doposiaľ súdne spory ohľadne nehnuteľností trvajú viac než 11 rokov a to najmä „vďaka“ sústavným procesným obštrukciám žalovaných v tomto, ako aj všetkých predchádzajúcich súdnych konaniach), je možné sa napokon dočkať zákonného a spravodlivého súdneho rozhodnutia a poskytnutia právnej ochrany súdom; práva na ochranu môjho vlastníckeho práva sa domáham zákonom predpísaným spôsobom (vindikačnou žalobou); takéto moje konanie, najmä ak prihliadneme na okolnosti tejto veci, v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako nezákonné, resp. zneužívajúce právo; vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam som nadobudol legitímnym, legálnym a právne nespochybniteľným spôsobom; neexistuje pritom absolútne žiadny dôvod na to, aby súd odoprel poskytnúť ochranu môjmu vlastníckemu právu tak, ako som sa ho žalobou domáhal, a to bez ohľadu na to, že žalovaní moje, nimi nezákonne a svojvoľne obsadené a užívané nehnuteľnosti, označujú za svoje „obydlie“; ak by mal súd vlastnícku žalobu zamietnuť preto, že uplatnenie práva vlastníka na ochranu je v rozpore s dobrými mravmi, išlo by v podstate o prípad núteného obmedzenia vlastníckeho práva; Vo všeobecnosti síce nemožno síce vylúčiť, že uplatnenie práva vlastníka brániť sa proti neoprávneným zásahom môže byť v konkrétnom prípade v rozpore s dobrými mravmi, vždy však pôjde o výnimočné prípady, kedy výkon práva vážne poškodí užívateľa veci, bez toho, aby vlastníkovi priniesol zodpovedajúci prospech, a vyhovenie žalobe by sa dotýkalo zvlášť významného záujmu žalovaného; súdna prax pritom zastáva názor, že postup súdu podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je možný len vo výnimočných situáciách, kedy k výkonu práva založeného zákonom (tu výkon vlastníckeho práva) dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenie iných potrieb, kedy hlavná alebo aspoň prevažujúca motivácia je úmysel poškodiť či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva); korektív dobrých mravov však nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprímerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem; konania, ktoré je v úplne zjavnom rozpore s dobrými mravmi, sa dopustili a dlhoročne dopúšťajú práve žalovaní, ktorí tak nemajú žiadny právny, ani akýkoľvek legitímny ani legitímny dôvod dovolávať sa zamietnutia žaloby poukazovaním na dobré mravy; z hľadiska všeobecne akceptovaného ponímania spravodlivosti neexistuje v tomto prípade absolútne žiadny nielen právny, ale ani akýkoľvek legitímny dôvod, pre ktorý by malo byť vypratanie mojich nehnuteľností žalovanými viazané na poskytnutie bytovej náhrady žalovaným; ak by žalovaní za daných okolností mali mať nárok na zabezpečenie bytovej náhrady, nielenže by išlo o vytvorenie takého nároku bez akéhokoľvek zákonného podkladu, ale zároveň by boli žalovaní formou bytovej náhrady v podstate „odmenení“ za dlhoročné nezákonné a neetické konanie, pri ktorom svojvoľne obsadili, bezplatne užívali, protiprávne stavebne upravovali a absolútne znemožnili vlastníkom vypratávaných nehnuteľností (mojim rodičom a následne mne) vypratávané nehnuteľnosti akokoľvek užívať; z vyššie uvedených dôvodov mám teda za to, že žalovanými označený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP nie je v danom prípade naplnený; vo vzťahu k odvolacej námietke, podľa ktorej súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dokazovanie podrobne argumentoval, že „konanie o vypratanie nehnuteľností začalo na súde prvej inštancie dňa 13.02.2019, kedy súdu doručil žalobu o vypratanie nehnuteľností; od počiatku tohto konania boli pritom žalovaní zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom); následne žalovaní v postavení žalobcov prostredníctvom svojho právneho zástupcu podali žalobu o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ktorá bola súdu prvej inštancie doručená dňa 22.01.2020; v oboch uvedených konaniach, t.j. tak v spore o vypratanie nehnuteľností ako aj v spore o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, boli žalovaní zastúpení rovnakým právnym zástupcom, pričom ak by boli žalovaní skutočne presvedčení o tom, že im právo zodpovedajúce vecnému bremenu vzniklo, nepochybne by sa touto skutočnosťou bránili už v pôvodne začatom konaní o vypratanie nehnuteľností (nehovoriac o všetkých predchádzajúcich súdnych konaniach vedených medzi nami); súd prvej inštancie vyhlásil odvolaním napadnutý rozsudok na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 19.05.2021; žalovaní pritom doručili súdu do elektronickej dátovej schránky v poobedňajších hodinách dňa 17.05.2021 (t.j. reálne 1 deň pred pojednávaním) návrh na vykonanie dokazovania výsluchom 6 svedkov; tento dôkazný návrh bol opätovne motivovaný len a len snahou opätovne predĺžiť súdne konanie a zároveň sa absolútne stotožňujem s postupom súdu prvej inštancie, ktorý takto navrhnutý dôkaz výsluchom svedkov nevykonal z dôvodu aplikácie ustanovení o sudcovskej koncentrácii konania; tento svoj postup pritom súd prvej inštancie dôkladne a presvedčivo zdôvodnil v odseku 59 odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom tento jeho postup považujem za nepochybne správny a zákonný; opätovne zdôrazňujem, že spor o vypratanie nehnuteľností začal dňa 13.02.2019, spor o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu dňa 22.01.2020, pričom

otázka žalovanými tvrdeného vecného bremena mohla a mala byť žalovanými prednášaná ako obrana aj v spore o vypratanie nehnuteľností, pričom ak mali za to, že takáto skutočnosť im svedčí, boli v tomto smere povinní navrhnuť vykonanie dokazovania; je teda zjavné, že žalovaní navrhli vykonanie dokazovania výsluchom svedkov po viac než 1 roku a 3 mesiacoch od začatia konania o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, resp. po viac než 2 rokoch a 3 mesiacoch od začatia konania o vypratanie nehnuteľností; je pritom úplne zjavné, že neexistoval absolútne žiadny objektívny a ospravedlniteľný dôvod, ktorý by žalovaným bránil navrhnuť vykonanie tohto dôkazu už oveľa skôr, nie „zhodou okolností“ jeden deň pred vytýčeným termínom pojednávania; samotní žalovaní ani len v podanom odvolaní netvrdia, že by existovala akákoľvek prekážka brániaca im navrhnuť vykonanie tohto dôkazu riadne a včas, a je zjavné, že žiadna takáto prekážka ani existovať nemohla; pojednávanie vytýčené na deň 19.05.2021 bolo v poradí piatym vytýčeným (a prvým reálne uskutočneným) termínom pojednávania v predmetnom spore; v návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov žalovaní ani len neuviedli, k akým konkrétnym skutočnostiam majú byť nimi navrhnutí svedkovia vypočutí; tu je potrebné poukázať aj na výklad právnej vedy, podľa ktorej: „do výsluchu svedka právna úprava vnáša nové prvky s ohľadom na nový koncept prísne kontradiktórneho sporu; súd môže tento dôkaz nariadiť iba na návrh; pre zachovanie zásady predvídateľnosti postupu súdu je potrebné, aby strana výsluch svedka navrhujúca najskôr uviedla, k akým skutkovým okolnostiam má byť svedok vypočutý; umožní sa tým vymedziť predmet výsluchu a súčasne súd bude môcť vylúčiť dôkaz, ktorý by bol zbytočný“; žalovaní v návrhu na vykonanie dôkazu výsluchom svedkov žiadnym spôsobom nekonkretizovali, k akým podstatným skutkovým okolnostiam mali byť nimi navrhnutí svedkovia vypočutí, pričom za takúto konkretizáciu nepochybne nemožno považovať formuláciu „navrhujeme vypočuť za účelom objasnenia skutočností dôležitých pre rozhodnutie“; pri akceptácii takéhoto dôkazného návrhu by pritom mohol súd vypočúvať prakticky kohokoľvek bez toho, aby súd a protistrana vôbec tušili, kto navrhnutí svedkovia vo vzťahu k predmetu konaní sú a čo má byť ich výsluchom preukázané; navyše vzhľadom na krátkosť času doručenia návrhu na vykonanie dokazovania pred pojednávaním muselo byť žalovaným úplne jasné, že by súd objektívne ani nemohol týchto svedkov na vytýčený termín pojednávania predvolať; vykonanie výsluchu svedkov by si v prípade, ak by súd vykonanie tohto dôkazu nariadil, nevyhnutne vyžiadalo odročenie pojednávania a stanovenie nového termínu pojednávania, čomu však pre takéto prípady vyslovene bráni ustanovenie § 153 ods. 2 C.s.p.; súd prvej inštancie postupoval absolútne správne a v úplnom súlade so zákonom, keď nepripustil vykonanie dôkazov navrhnutých žalovanými v ich písomnom podaní zo dňa 17.05.2021; v danom prípade išlo o doslova učebnicový príklad, kedy súd má nielen právo, ale dokonca povinnosť aplikovať ustanovenie § 153 C.s.p. o sudcovskej koncentrácii konania a neprihliadnuť na takto navrhnutý dôkaz; dôkazný návrh žalovaných zo dňa 17.05.2021 totiž nebol uplatnený včas (§ 153 ods. 1 C.s.p.) a jeho prípadné vykonanie by si vyžiadalo nariadenie ďalšieho pojednávania (§ 153 ods. 2 C.s.p.), čo by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania (čl. 17 základných princípov C.s.p.), dôkazný návrh bol podaný v rozpore s princípom hospodárnosti konania (čl. 8 základných princípov C.s.p.) a zároveň vzhľadom na okolnosti jeho podania jeho zjavným cieľom bolo spôsobiť len ďalšie nedôvodné prietahy v konaní (čl. 5 základných princípov C.s.p.); ak teda za týchto okolností súd prvej inštancie nepripustil vykonanie dokazovania navrhnutého žalovanými podaním zo dňa 17.05.2021, konal jednoznačne správne, skutkovo a právne opodstatnene a jeho postup je v plnom súlade so základnými princípmi a ustanoveniami Civilného sporového poriadku; vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mám za to, že ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP v danom prípade naplnený nie je“; na základe uvedeného žalobca (resp. žalovaný) navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávacom spore nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.4.1 Odvolanie nie je dôvodné.

4.4.2 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k vyhoveniu žalobe žalobcu na vypratanie sporných nehnuteľností (prvý výrok) ako aj vo vzťahu k zamietnutiu žaloby žalobcov 1/, 2/ a 3/ o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu (tretí výrok), v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. na tieto v plnom rozsahu poukazuje; na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil; z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.4.3 Odvolací súd sa po preskúmaní veci stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanom spore (resp. po spojení prejednávaných sporoch) boli splnené zákonné podmienky na vyhovie žalobe žalobcu na vypratanie žalovaných 1/, 2/ a 3/ zo sporných nehnuteľností a súčasne aj na zamietnutie žaloby žalovaných 1/, 2/ a 3/ na určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu spočívajúceho v práve užívať sporné nehnuteľnosti; pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.); aj podľa odvolacieho súdu z dokazovania vyplynul záver, že žalobca je výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností, pričom žalovaní ich užívaním bez právneho dôvodu zasahujú do vlastníckeho práva žalobcu; súčasne dokazovaním nebol preukázaný žiadny právny dôvod, ktorý by žalovaných oprávňoval vstúpiť do držby sporných nehnuteľností a od ktorého by bolo možné odvodiť ich dobromyseľnosť, že im patrí tvrdené právo bývania v sporných nehnuteľnostiach, preto ani podľa odvolacieho súdu žalovaní nepreukázali splnenie zákonných podmienok vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu spočívajúceho v práva bývania v sporných nehnuteľnostiach; súd prvej inštancie preto správne žalobe na vypratanie sporných nehnuteľností vyhovel a žalobu o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu ako nedôvodnú zamietol.

4.4.4 Pokiaľ ide o konkrétne odvolacie námietky odvolateľov (§ 387 ods. 3 C.s.p.) odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie nebol v rámci rozhodovania o žalobe žalobcu na vypratanie sporných nehnuteľností povinný zaoberať sa právom na bytovú náhradu žalovaných, pretože takéto právo im z právneho poriadku nevyplýva (v zmysle § 712 a nasledujúce Občianskeho zákonníka právo na bytovú náhradu prichádza do úvahy len v prípade nájomného vzťahu, čo nie je prípad prejednávaného sporu); súčasne ani odvolací súd nezistil žiadne konkrétne mimoriadne a špecifické okolnosti prejednávaného sporu, ktoré by mohli odôvodniť záver, že výkon práva žalobcu je v tomto prípade v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka); odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v prípade podania žaloby v prejednávanom spore o vypratanie sporných nehnuteľností nejde zo strany žalobcu o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka); Občiansky zákonník pojem dobré mravy pre účely občianskoprávných vzťahov nedefinuje; pod dobrými mravmi možno vo všeobecnosti rozumieť pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku; dobrými mravmi sa preto rozumie súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji preukazujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem správania; rozpor s dobrými mravmi spočíva v tom, že výkon práva

sa prieči spoločensky uznávaným názorom, ktoré vo vzájomných vzťahoch určujú, aký má byť obsah ich konania, aby bol súladný so všeobecnými zásadami spoločnosti; vo všeobecnosti ide o prípad konania v rozpore s dobrými mravmi vtedy, keď konajúci síce formálne postupuje v medziach svojho práva, ale realizáciou tohto práva sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu; v takom prípade síce ide o výkon práva, avšak výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, pre ktorý je typické, že konajúcemu v skutočnosti nejde o dosiahnutie cieľov, ktoré právo s takým konaním spája, ale mu ide o to, aby vedľajšie účinky jeho konania viedli k stavu jemu vyhovujúcemu, avšak poškodzujúcemu druhú stranu; ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak tomu tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť; výkon práva sa prieči dobrým mravom pokiaľ nerešpektuje niektoré zo súhrnu základných spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti (nemennosti), vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti; dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešikanózný spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov); za výkon práva priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka treba považovať konanie, ktoré je všeobecne neakceptovateľné z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi; súlad výkonu práva s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách sporu (nielen osoby vykonávajúcej určité právo, ale aj osoby týmto úkonom dotknutej) s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a nezávisle od vedomia a vôle (zavinenia) toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva; ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka pritom nemá vlastnú priamu normotvornú platnosť, t.j. upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie ustanovení, ktoré priamo upravujú právne vzťahy, a to na základe všeobecných morálnych pravidiel, elementárnej slušnosti, tolerancie a morálneho charakteru konajúcich; súdna prax úplne nevylúčila možnosť zamietnutia žaloby na vypratanie nehnuteľnosti pre rozpor výkonu práva žalobcu s dobrými mravmi, v prípade zamietnutia takejto žaloby však požaduje existenciu konkrétnych dôvodov, ktoré takýto postup dostatočne odôvodňujú za účelom zachovania spravodlivej rovnováhy medzi vlastníckym právom vlastníka (žalobcu) a právom osoby (žalovaného) na obydlie; v prípade žaloby o vypratanie nehnuteľnosti je pre posúdenie, či výkon práva je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi nevyhnutné náležité posúdenie záujmu vlastníka uplatňujúceho ochranu svojho vlastníckeho práva vo vzťahu k nehnuteľnosti a na druhej strane záujem vypratávaného subjektu, u ktorého sa môže za určitých okolností javiť jeho vypratanie ako neprimerane tvrdé (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/53/2015 zo dňa 26.01.2016); výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi súd celkom alebo sčasti odoprie, pričom toto pravidlo sa vzťahuje na výkon akéhokoľvek súkromného práva, preto nie je žiadny zákonný dôvod, aby z neho bol vyčlenený niektorý druh vlastníckych žalôb (žaloba na vypratanie nehnuteľnosti); skutočnosť, že výkon vlastníckeho práva realizovaný žalobou o vypratanie nehnuteľnosti je v rozpore s dobrými mravmi sa tak podľa okolností konkrétneho prípadu prejaví buď určením dlhšej lehoty na vypratanie, viazaním vypratania na poskytnutie bytovej náhrady alebo aj zamietnutím žaloby pre tento čas, t.j. do zmeny pomerov; zamietnutie žaloby o vypratanie nehnuteľnosti pre rozpor výkonu vlastníckeho práva s dobrými mravmi pripadá výnimočne do úvahy v prípade, kedy výkon práva vážne poškodí užívateľa veci bez toho, aby vlastníkovi priniesol zodpovedajúci prospech a vyhovie žalobe by sa týkalo obzvlášť významného záujmu žalovaného, t.j. spravidla záujmu na zaistení bývania; o rozpor výkonu vlastníckeho práva realizovaného žalobou na vypratanie nehnuteľnosti s dobrými mravmi by naopak nešlo predovšetkým v prípade, že by žalovaný svojvoľne poškodzoval práva žalobcu (porovnaj stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. Cpjn 6/2009 zo dňa 14.04.2009); z týchto všeobecných hľadísk vychádzal aj odvolací súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní; na základe vykonaného dokazovania ide aj podľa odvolacieho súdu v prejednávanej spore o vypratanie sporných nehnuteľností zo strany žalobcu o výkon práva v súlade s právom, nakoľko žalovaní do jeho vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam dlhodobu bez právneho dôvodu zasahujú; žalovaní sa ujali držby sporných nehnuteľností bez právneho dôvodu, za užívanie sporných nehnuteľností dobrovoľne neplatili žalobcovi žiadnu odplatu (žalobca sa jej musel domáhať v osobitných konaniach); za tejto situácie nemôže ani podľa odvolacieho súdu rozpor výkonu práva žalobcu s dobrými mravmi vyplývať len zo samotnej skutočnosti, že žalovaní majú v sporných nehnuteľnostiach žalobcu svoje obydlie; napadnutý rozsudok je preto vo vzťahu k vyprataniu žalovaných aj podľa odvolacieho súdu vecne správny.

4.4.5 Pokiaľ ide o ďalšie konkrétne odvolacie námietky odvolateľov (§ 387 ods. 3 C.s.p.) odvolací súd udáva, že pre postup súdu prvej inštancie podľa § 153 ods. 2 C.s.p. boli splnené zákonné podmienky;

odvolatelia návrh na vykonanie dokazovania výsluchom šiestich svedkov (prostriedok procesného útoku) doručili súdu prvej inštancie dňa 17.05.2021, pričom na deň 19.05.2021 bol už predtým nariadený termín pojednávania na prejednanie sporu; konanie vo veci samej začalo pritom už dňa 22.01.2020 doručením žaloby o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu na súd, pričom vyjadrenie k tejto žalobe bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 24.03.2020, ktoré následne súd prvej inštancie doručil právnenému zástupcovi odvolateľov dňa 11.05.2020; odvolatelia žiadnym spôsobom neodôvodnili, z akého dôvodu návrh na doplnenie dokazovania doručili súdu prvej inštancie až dňa 17.05.2021, pričom pokiaľ malo ísť o preukázanie dôvodnosti podanej žaloby, vykonanie týchto dôkazov malo byť nepochybne navrhnuté v samotnej žalobe, resp. najneskôr po doručení vyjadrenie k ich žalobe; odvolatelia žiadnym spôsobom neodôvodnili, z akého dôvodu nebolo možné z ich strany zabezpečiť prítomnosť svedkov na pojednávaní (§ 197 ods. 1 C.s.p.); zo spisu navyše vyplýva, že odvolatelia boli riadne poučení o tom, že na prostriedky procesného útoku (medzi ktoré patria aj návrhy na vykonanie dôkazov), ktoré nebudú uplatnené včas, nemusí súd prihliadať s tým, že za oneskorene predložené prostriedky procesného útoku sa považujú tie, ktoré strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (č.l. 58 spisu; č.l. 60 spisu; č.l. 71 spisu; č.l. 72 spisu); návrh na vykonanie predmetného dokazovanie preto ani podľa odvolacieho súdu nepredložili odvolatelia včas (§ 153 ods. 1 C.s.p.), pričom vykonanie navrhnutého dokazovania by si nepochybne vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania (§ 153 ods. 2 C.s.p.); na základe uvedeného boli preto aj podľa odvolacieho súdu splnené zákonné podmienky na neprihliadnutie na tento návrh (prostriedok procesného útoku) zo strany súdu prvej inštancie; procesný postup súdu prvej inštancie bol preto podľa odvolacieho súdu správny a v súlade so zákonom; na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Odvolatelia podané odvolanie ťažiskovo odôvodnili tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.) a súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.); odvolací súd dospel k záveru, že postup súdu prvej inštancie bol v prejednávaných (spojených) sporoch správny a obsahom uplatnených odvolacích dôvodov sa ho podľa odvolacieho súdu odvolateľom nepodarilo spochybníť (body 4.4.2 až 4.4.5 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a to vrátane závislých výrokov o trovách konania pred súdom prvej inštancie (§ 379 písm. a/ C.s.p.), ktoré boli tiež vecne správne a odôvodnené plným úspechom žalobcu, resp. žalovaného v oboch spojených sporoch.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu odvolací súd proti žalovaným 1/, 2/ a 3/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %); odvolací súd pritom pre zjednodušenie jedným výrokom priznal žalobcovi proti žalovaným náhradu trov odvolacieho konania pokiaľ ide o odvolanie proti obovom výrokom napadnutého rozsudku vo veci samej (výrok o povinnosti žalovaných vypratať sporné nehnuteľnosti ako aj výrok o zamietnutí ich žaloby); z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 C.s.p. (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 C.s.p. (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže súčasne so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C.s.p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.